

Eliška Fajtová, 11 let

Lay – karakalí hrdina – úryvek z knihy

Zvuky přírody, tiché, ale přesto slyšitelné, mohou v leckterých zvířatech probudit něco, co lidská mysl neodhalí. Záleží na tom, jací jsme a co pro nás příroda znamená. Možná si pod přírodou představíme ptáka, který přistane na stromě a hvízdá, možná zase zurčení potoka a šplouchání zběsilých rybích ploutví anebo velkou kočkovitou šelmu se zašpičatělými ušima, z nichž vyčnívají černé štětinky. Kočku, která slyší lépe než jakýkoliv člověk a umí se skvěle plížit. To je karakal. Predátor, který se žije lovem, srdce má plné odvahy a také touhy. A jak se tak karakalí samice plíží po poli s vysokou trávou, která šumí jako koruny stromů, neslyšně našlapuje a poslouchá zvuky přírody, dupot gazelích kopyt, jejich funění a oddechování, nakonec narazí na jejich stádo. A taková velká kočka si pod stádem nepředstaví nic jiného než kořist. Tak tedy gazely pozorovala s nadchnutím a velkou touhou po jejich mase, s velkou touhou po kořisti... Skočila po mladém samci, který právě zvedl hlavu od trávy, zaryla se mu svými ostrými drápy do plece a zatnula mu tesáky do boku, až se zhroutil na zem a jeho duše se úplně vytratila ze světa. Utrhla si kus narůžovělého masa, slízla z něj rudou krev a žvýkala jej do té doby, dokud se z něj nestaly jen malé kousíčky, které by mohla jednoduše spolknout. Pak v ní vzplál plamen další touhy – ulovit si druhou gazelu. Už se chystala, že se rozběhne za prechajícím stádem, když vtom jí vrazila do břicha velká bolest. Nic takového ještě nikdy předtím necítila... Instinkt jí napovídal, ať si rychle najde skrýš, dokud je čas. Rysice stále přemýšlela, zda to má opravdu udělat, anebo má raději běžet za stádem. Ale nakonec, přes tu veškerou touhu, odolala, a pomalým a opatrným krokem se vydala k lesu. Našla stinné místo, kde se uvelebila do vysoké trávy. Toužebně se podívala na sluneční paprsek, který prosvítil malou škvírou mezi stromy a položila čenich mezi své přední tlapky. Ona tušila, proč tu bolest cítí. A to i Matka příroda. Je načase, aby se jejich karakalí smečka rozšířila...

Samice chvíli bolest snášela, pak ji to ale donutilo se převalovat ze strany na stranu a vzdorovat silným poryvům větru. Pokusila se usnout, aby na to přestala myslet, ale oči se jí stále ne a ne zavřít. Těšila se, ale také se bála. Bude těžké se starat o sebe a zároveň o svá mláďata. A dokud se jejich otec nevrátí k doupěti, nebude jí mít kdo pomoci... bude na to dočista sama... Ležela tak celý den, každou krátkou chvílí, každou vteřinou čekala narození jednoho ze svých malých bezbranných koťat. Čekala a čekala, až ucítila mnohem silnější bolest, než cítila doteď. Na svět vylezlo první mládě, ještě slepé a hluché, a poprvé se nadechlo. Jeho matka, už trochu klidnější, ho olízala a přikryla tlapkou, aby ho zahřála. Teď už cítila jen tlumenou bolest, to se na svět pomalu hrabalo druhé kotě. To první, právě narozené, jen kňouralo a vrtělo se, jako by se snažilo postavit na tlapky. To pro něj ale bylo téměř nemožné.

Na světě bylo sotva minutu a i kdyby se postavilo, stejně by moc dlouho stát nevydrželo. Jeho srst byla světle hnědá, moc jiných odstínů neměla. Polštářky na jeho malých tlapkách byly šedé, trochu dorůžova a jeho ocásek zatím nebyl moc dlouhý. Byl to sameček. Nebyl jí moc podobný, více se podobal otci. Ten je právě na lovu a také v dalekých lesích shání vodu. Tady v Asii totiž touto dobou nejsou moc dobré životní podmínky, spíše naopak. Pro kořist se musí chodit dál než dříve, blízké řeky vysychají a tak je nejlepší pro vodu chodit k severnějším lesům. A s mláďaty to bude mít matka rysice mnohem těžší než mívala. Musí si najít dost kořisti na to, aby měla energii ke kojení. Už uplynula asi hodina a další mládě, tentokrát samička, se hrabalo na svět. Jejich matku opět do břicha udeřila silná bolest. Snažila se na to nemyslet, ale moc jí to nešlo. Bolest ustala až v tu chvíli, když druhé kotě vylezlo a doplazilo se k matčině boku. Tato samička byla tmavší než její starší bratr, ale její srst neměla moc zrzavých odstínů, nezvykle se tedy moc nepodobala ani matce, ani otci. Byla ale o dost přitulnější než její bratr, nedokázala od matky odejít ani o kousek dál. Třetí kotě, které se také brzy vyhrabalo na svět, byla samička, podobná spíše matce. Měla tedy srst v odstínech jako třeba hnědá, zrzavá až zlatavá. Pořád jen kňourala, jako kdyby něco chtěla, a nebyla k utišení. Jejich matka věděla, že už asi mají hlad, ale kvůli bolesti, jak se na svět hrabalo poslední, čtvrté mládě, je svým mlékem nedokázala nakrmit. Pořád čekala a čekala, dokud se malý, slabý a bezbranný sameček nevyhrabal na svět. Byl dost podobný předchozí samičce, také měl zlatohnědou srst, povahou se od ní ale výrazně lišil. Ačkoliv byl ze všech čtyřech koťat nejmenší a nejslabší, vůbec nekňoural ani se nevrtil. Jen klidně ležel, jako by snad spal, až se o něj jeho matka začala strachovat, zdali vůbec přežije. Chvíli se ani nehýbal, až pak pohnul tlapkou a ocáskem. Matce se ulevilo. Olízla ho a šťouchla do něj. Teď se neudržel a zakňoural, dokonce se pokusil vyhrabat na všechny čtyři tlapky, ale nepovedlo se mu to. Když už začala kňourat úplně všechna mláďata, trochu se k nim přiblížila, aby mohla začít sát její mléko. I když byla téměř slepá a ještě stále hluchá, bylo na nich vidět, že jsou spokojená. I jejich matka byla přes všechn ten strach nakonec ráda. Už dokonce přestala myslet na to, jak těžký bude život s mláďaty. Dívala se, jak sají její mléko a přitom spokojeně vmí a mlaskají. A i když cítila, že každá kapka mléka jí bere sílu a energii, s láskou olizovala svá malá koťata a doufala, že pro ně později dokáže najít dostatek potravy.

Uběhlo pár dní, kdy se matka rysice od koťat vzdalovala jen zřídka, ale pomalu jí docházelo, že bez další potravy brzy nebude mít sílu ani mléko. Stále očekávala návrat otce, ale bylo to marné. Jak se dokáže o svá mláďata postarat? Chvíli počkala, až přestanou sát mléko a pak se vyhrabala na tlapky. Vyhlížela jejich otce a věřila, jestli náhodou není nablízku, ale nic

kromě pachů jiných zvířat a přírody necítila. Musí ho jít hledat. On je jediný, kdo by jí dokázal pomoci. On je jediný, kdo může lovit kořist, zatímco ona se stará o mláďata. On je její největší naděje. A matka je pro něj v tuto chvíli jediná, kdo ho dokáže najít a dovést zpátky domů. Ještě naposledy olízla svá mláďata, vylezla ven z jeskyně a vydala se na cestu. Doufala, že budou v pořádku a bez zranění. I když věděla, že tohle od Matky přírody nemůže jistě očekávat. Moc dobře věděla, že by neměla svá mláďata opouštět, ale když to neudělá, nepřežije ani ona sama. Zrak upírala hlavně na toho malého slabého samečka, který byl úplně zticha, zatímco ostatní kňourali a třásli se strachem, jelikož vůbec nevěděli, co se děje, neboť už necítili teplo své matky. Rysice se otočila čenichem k dalekým severním lesům, a aniž by na krátkou chvíli zaváhala, rozběhla se k nim. Stále běžela podle čichu a taky podle zvuků, které slyšela. Necítila však ani jedinou známku toho, že je karakalí samec nablízku. A i když mají karakali velmi dobrý sluch, neslyšela ani žádný řev. Nevěděla, kde má hledat. V lese bylo hodně směrů, kterými se samec mohl vydat. A jelikož ho samice moc dobře znala, tušila, že by se asi prvně vydal hledat vodu. Jenže sama nevěděla, kde se voda nachází. Nastražila uši a chvíli poslouchala zvuky zvířat a přírody. Nejprve neslyšela vůbec nic, podle čeho by se mohla řídit, ale po chvíli zaslechla něčí řev. A pokud ji snad její sluch neklamal, nebyl to řev karakala. Tento byl mnohem hlubší a hlasitější, vůbec se nepodobal kočičímu mňoukání ani gepardímu chrčení. Znělo to spíš jako něco většího a silnějšího než karakal. Matka rysice si nepamatovala skoro nic ze svého mládí, všechny vzpomínky jí úplně vypadly z hlavy, ale když slyšela ten řev, vánek jako by jí do mysli přinesl krůpěj ze vzpomínky na svou matku. Vzpomněla si, že tento řev neznamena nic dobrého, žádné bezpečí ani žádné mírumilovné stvoření. Takhle rysice přišla o svou matku... o své sourozence... o veškerou naději ke šťastnému životu... Před očima se jí zjevoval obraz odvážné rysice bojující s velkým zvířetem, jemuž se v očích leskne zlost a nenávist, chuť zabít... Jak rysici na svých mláďatech záleželo a chtěla jim dopřát šťastný život... Byla odhodlána obětovat život svůj, aby mláďata bezpečně a ve zdraví utekla... A tak by to měla udělat i její dcera – matka dalších čtyř koťat. Měla by se o ně postarat, najít jim potravu a nesnažit se ubránit jen sama sebe. Teď je to jen ona, kdo se může snažit o to, aby měla všechna šťastný život. Musí být jako její matka – odvážná a obětavá. Neměla tam svá mláďata jen tak nechat. Musí se o ně postarat, ať se děje cokoliv. Věťřila a čenichala okolní vzduch plný známých pachů – asijských zvířat, rostlin a bezpečí či nebezpečí. Doteď tu bylo zcela bezpečno. Teď tu však převládá to druhé – nebezpečí. Musí se z lesa neslyšně vyplížit ven, aniž by si jí blížící se zvíře všimlo. Ale ve svém srdci cítila, že nemá nejmenší šanci. A tak to také bylo. Ztuhla v momentě, kdy se v její blízkosti zatřáslly větve stromů a keřů, kdy po kůrách kmenů zaškrábaly ostré drápy a znovu se ozval hlasitý řev. Rychle se rozhlédla kolem sebe, jestli tu

není cesta, kterou by z lesa bezpečně vyběhla ven, ale žádnou neviděla. Zůstala tedy v pozoru, zrak upřený na třesoucí se koruny stromů a uši měla nastražené, aby mohla co nejpřesněji odhadnout, odkud zvuky přírody přicházejí. Chvilí vyčkávala s nadějí, že zvuky ustanou, ale nestalo se tak. Ve škvírách mezi větvemi se mihaly velké černé tlapy, řev se měnil ve funění a oddechování, až po chvíli zpoza stromů vylezlo velké mohutné zvíře, tělo mělo pokryté černou srstí, na hlavě malé zakulacené uši, tmavý čenich a pod krkem obrácený sametově bílý půlměsíc. Medvěd, predátor, který moc dobře ví, kde končí hranice neobydlené části lesa a kde začíná jeho území. Nemá rád, když mu sem jiné zvíře vstoupí. A i když tuší, že i karakali jsou pro něj silní a nebezpeční, nevzdá se jen tak. Radši se o své území porve. Vycenil na rysici své ostré tesáky, na kterých se – jak si rysice všimla – leskla rudá krev. Začlenichala, aby zachytila její pach. Páchla dost povědomě, jako karakal. Vzpomněla si na svá mláďata, jak je nechala v trávě u lesa a zaplavil ji smutek. Už je po všem. Pokud je medvěd našel, pravděpodobně je ze skrýše vytáhl a... To mláďata nemohla přežít. Neměla je tam tak nechat. Věděla, že pokud je medvěd zabil, tak už je nikdy neuvidí. I tak ale odsud musí pryč. Teď nemá na vybranou. Nezvládla udržet naživu svá mláďata, tak aspoň udrží naživu sama sebe. Rozběhla se směrem k poli, na němž lovila gazely, se řvoucím medvědem vzeplatým na zadních za zády. Naštěstí za ní neběžel, nechtěl opustit své území, nebyl jeho cíl ji zabít, jen ji chtěl ze svého území vyhnat. Rysici se ulevilo. Stále ale neúnavně běžela, když vtom se jí do cesty vpletla řada kapek krve. Všimla si i několika velkých medvědích stop a taky několika menších stop karakala. Matce rysici se to zdálo dost podezřelé, zastavila se a na místě si stopy prohlížela. Nejdříve si přičichla ke karakalí stopě a pak ke krvi. Oba pachy si byly velmi podobné, rysice tedy usoudila, že krev patří karakalovi. To už se jí tak divné nezdálo. Běžela tedy dál, aniž by ji to nějak vzrušovalo. Pod tlapkami se jí mihala nepravidelně rozprostřená suchá a tvrdá hlína spolu s rudými kapkami karakalí krve. Ještě uběhla několik metrů a tam se krev stáčela do houštin. Zastavila se a zmateně tím směrem upírala zrak – na řadu z krvavých kapek. Tímto směrem přece není její doupě... Tak komu tedy patří pach karakalí krve? Nebo ji snad klame čich a vůbec nepatří karakalovi? Ne, to není možné. Rysice si pro jistotu znovu přičichla ke krvi, aby se ujistila a ano, skutečně patřila karakalovi. Chvilí přemýšlela, komu přesně, posadila se a pohlédla nahoru na oblohu, po které pluly velké bílé mraky. Poté otočila hlavu znovu směrem k houští a tam viděla bezvládně ležet něčí tělo. Pomalu k němu přiběhla a očíhala ho. Bylo to tělo karakala. Karakala, jemuž patřila ta krev. Vzpomněla si na otce rysa, jak tehdy odhodlaně odcházel do lesa na lov, ještě před tím, než se jí narodila mláďata, a v očích se jí zaleskl smutek a lítost. V jeho těle pomalu dohasínala tepající krev, jeho život slábl... Už ho nikdy neuvidí živého. Tohle bylo naposled. Sbohem...

Matka rysice pod tíhou žalu ulehla vedle umírajícího otce jejích mláďat. Zůstane po boku svého milovaného do jeho posledního dechu. Lehla si na ztuhlou hlinitou zem a čekala do té doby, než přestala cítit tep jeho krve. V tu chvíli jí došlo, jak moc jí na svých mláďatech záleží a rozběhla se směrem k jeskyni, kde je předtím nechala. Už z dálky slyšela díky svým štětkám na uších jejich kňourání. Sluch jí teď pomáhal ze všeho nejvíce, protože kdyby se měla řídit jen zrakem, moc by toho přes tu vysokou trávu neviděla. A kdyby se řídila čichem, v tom větru, který kýval se stébly trávy, by nedokázala všechny ty pachy rozeznat. A zase neměla tak velkou paměť, aby hned věděla, kde co je, aby se mohla řídit podle hmatu. Ale když nastražila uši, zcela zřetelně slyšela kňourat svá mláďata, a tak ani chvíli neváhala a běžela po poli směrem k nim. Ležela tam v již udusané trávě, kde předtím ležela matka rysice. Nikde kolem se neleskla jediná kapka krve. Uvědomila si, jak měla velké štěstí. Všechna mláďata se třásla zimou a jediné z nich, které to nedávalo najevo, byl nejmenší, nejmladší a nejslabší sameček. Matce rysici došlo, že v něm asi jiskří plamínek velké síly. I tak je ale všechny musí zahrát. Musí se zachovat jako pravá matka. Lehla si do mezery mezi nimi a čekala, než se k ní všechna koťata pomalu doškrábou. Teď se mohou řídit jen hmatem, od začátku svého zatím krátkého života mají slepená oční víčka a zacpané uši. Nemohou tedy naplno využít své přirozené schopnosti, které teď dokáže využívat matka rysice. Teď ale není ten čas, kdy by se tomu mláďata měla začít učit. Teď nepotřebují nic jiného než teplo, klid, bezpečí a matčino mléko. A to teď tady na tomto místě rozhodně nemají... Matka rysice je musí dostat do doupěte. Jenže když jsou takhle malá a bezbranná, nevidí ani neslyší a neudrží se na tlapkách, tak to bude až příliš těžké. Jenže jinak nepřežijí. Chvíli přemýšlela o tom, jak to má udělat a pak ji napadla jen jedna věc – mohla by je do doupěte přenést. Ale i tak, musela by je přenášet po jednom a kdyby zrovna byla pryč, nějaká velká šelma nebo dravec by zbylá mláďata v tomhle otevřeném prostoru snadno našel. Jenže tohle je jediná možnost, jak může mláďata zachránit. Prostě to musí udělat, nemá na vybranou. Pracně se tedy vyhrabala na tlapky a uchopila do čelistí první mládě – malou samičku s tmavou srstí. Nejdříve se rozhlédla kolem sebe, jestli v její blízkosti náhodou není velký predátor, který by si mohl její mláďata ulovit, a protože žádného neviděla, neslyšela ani necítila, rozběhla se se samičkou do blízkého lesa, k jeskyni v útesu – svému doupěti. Zalezla dovnitř co nejhlouběji to šlo a tam položila malou samičku na kamenitou zem. Ani chvíli neváhala a běžela zase zpátky pro další mládě, tentokrát pro zrzavou samičku. Znovu ji jemně uchopila do lesklých bílých tesáků a odnesla ji do doupěte. A takhle to udělala i u nejstaršího a nejsilnějšího samečka podobného otci rysovi, a nakonec i u toho nejmenšího. Matce rysici bylo jasné, že tohle příroda pro její mláďata nedělá jen tak. Dělá to jen láskou k ní, čtyřem malým koťatům a mrtvému otci. Ale ovšem, že pokud ji rysice zradí, už

to tak nadále nebude. Matka si dlouhou dobu, od samého začátku svého života k přírodě budovala pevnou důvěru a pokud by ji zlomila, příroda by přestoupila na druhou stranu – na stranu, která může rysici jedním tahem zabít. Aby si tedy rysice mohla najít kořist a vodu, musí dát přednost svým hladovým mláďatům. Lehla si k nim a všechny důkladně očistila jazykem, jež většinou používala na lízání krve – krve, která změnila smrt jednoho zvířete na život toho druhého. Mláďata od ní znovu začala sát mléko a nabývala energii, která v něm byla ukryta. Nebylo jí tam však tolik, aby se ta malá, čerstvě narozená koťata rovnou postavila na nohy. Život postupuje pomalu a než mláďata povyrostou a v srdci jim naroste odvaha a touha, to bude ještě dlouhá doba. Za tu dobu stihne matka rysice několikrát doběhnout pro kořist a nakrmit mláďata. A jak tak mláďata klidně sají mléko od své matky, nebe se mění ze sytě modrého na oranžové, jakoby snad bylo sežehnuté plameny zapadajícího slunce. Teď je ten pravý čas si lehnout a zavřít oči, a těsně před usnutím poslouchat zvuky cvrčků a jiných nočních tvorů... a přesně takhle tuto chvíli využijí i mláďata. Jedno z mláďat musela matka rysice odstrčit čenichem od své tlapy, jinak by pod ní bývalo usnulo. Stále si svá koťata přepočítávala, zdali nějaké z nich nechybí, ale úplně zbytečně. Všechna už se choulila v jedné velké kupě a zdálo se, že více spokojená už být nemohou. Rysice si tedy lehla hned vedle nich a řekla si, že kořist najde až zítra, i když jí stále dost kručelo v břiše. Zavřela oči a nechala sny unést její mysl. Po procitnutí měla pocit, že noc trvala jen pár vteřin. Mláďata ještě spala a ona měla ukrutný hlad, a ještě ukrutnější žízeň. Znovu tedy nechala mláďata o samotě a odběhla do lesa hledat vodu. Nastražila uši a poslouchala zvuky přírody, mezi nimiž by měl být o něco hlasitěji slyšet horský potok. Soustředěnost jí ale přerušovaly velmi blízké zvuky. Ty byly slyšet více než cokoliv jiného. Lehla si do vysoké zlatavé trávy a chvíli očekávala déšť, ale nedočkala se. Řekla si tedy, že bude rozumnější jít vodu hledat do severnějšího lesa. Karakali sice nemají ponětí o tom, kde je sever a jih, ale dobře vnímají teplotu vzduchu a směr větru. Každý karakal se tedy může řídit podle větru, a to matka rysice moc dobře ví... Hned poznala, kterým směrem má běžet a do čenichu se jí nahnal pach chladné horské vody. Ani chvíli neváhala a hned se za ním rozběhla stejnou rychlostí, jako ji poháněl vítr – rychlostí, která se ukrývala v jejích silných tlapách. Zmocňoval se jí strach o vlastní život, smrt žízni byla nejhorší představa, která se jí kdy prohnala hlavou. Otec rys je mrtvý, mláďata jsou sama v doupěti a ona běží za dalekým pachem vody, kolem není jediná živá duše, jediná kořist... Věděla sice, že tento den jednou přijde, ale nečekala, že přijde právě v tuto chvíli. Už přestávala věřit, že mláďata přežijí. Nevěděla, jaké má matka příroda plány. Běžela skoro půl hodiny a už jí z toho bolelo celé tělo. Vyčerpáním zpomalila z rychlého běhu do poklusu a poté ucítila, že se ochlazuje. Otočila se a upřela pohled do dále, kde se, podle její paměti, nachází doupě. Už na něj ani nedohlédla. Měla ukrutnou

žízeň, v břiše jí kručelo hlady, nepřála si nic jiného, než milost matky přírody – ta pro ni znamenala *život*. Šla ještě kousek dál a najednou už cítila jen chlad. Pach vody, který ještě předtím vycházel z nekonečné dálky, už byl přímo vedle ní – hory... horský potok – voda... obrovské množství vody... Ani na chvíli nezaváhala a rozběhla se tam, odkud vycházely zvuky studených vln a zurčení potoka. Vyškrábala se na jednu z menších kamenných skal a sotva se pokusila vyšplhat na hřeben, sesunula se na ni horda kamení, a i když se matka rysice snažila udržet na místě, kameny ji strhly dolů na skalní převis. Jen co se vzpamatovala, tlapky jí po hrubém povrchu sklouzly dolů a měla co dělat, aby se dokázala zachytit drápy o kraj převisu. Podívala se pod sebe a zjistila, že pod zadními tlapkami nemá žádnou pevninu. Drží se jen drápy na předních a visí z převisu dolů... Je strachy bez sebe. Nemá tolik síly na to, aby se tu držela dlouho... Pokusila se vyškrábat zpátky nahoru, ale vtom se kus z převisu ulomil a ostrý kámen, o který se pokusila zachytit, jí roztrhl polštářek na přední tlapce. Bolestivě zařvala. Nechala raději zraněnou tlapku volně položenou a držela se na té druhé. Zadními se zespodu zachytila o převis a když nabíla síly, vyšvihla se nahoru. Zkusila na zraněnou tlapku došlápnout, ale kdykoliv to udělala, vyjekla bolestí a znovu ji zvedla. Popadla ji panika. To bylo poprvé, co se cítila tak... slabá. Vždycky byla zvyklá chodit po všech čtyřech, ale teď... teď je to o dost, o dost těžší. Jak zvládne vylézt zpátky nahoru? Na třech tlapkách nemá nejmenší šanci... musí si najít jinou cestu. Rozhlédla se kolem sebe a zahlédla část hory, jejíž povrch nebyl tak moc strmý. Ale ta byla se skalním převisem propojena jen úzkou cestou. Ještě užší, než je sama matka rysice... a když spadne dolů, zemře... Ale jinak nemá na výběr. Musí jít tudy. Musí to zvládnout... Opatrně tedy přešla na úzkou cestu a s jednou přední tlapkou zdviženou se dobelhala na druhý konec. Tam se zdálo, že nebude tak složité se vyškrábat zpět nahoru, a tak neváhala, odrazila se od země a dlouhým skokem se ocitla na boku skály. Škrábala se po ní nahoru a drápy jí po ní klouzaly, až po nich ve skále zůstávaly rýhy. Matka rysice věděla, že tahle známka může přivolat jakoukoliv jinou šelmu, a tak odsud musí co nejrychleji zmizet... Okamžitě z vrcholku skály skočila na kamenitý povrch hory a vylezla po něm až úplně nahoru. Odtud tekł úzký horský potok. Rysice do něj ponořila čenich a hltala studenou vodu, dokud nepřestala cítit sucho v krku. Poté znovu zvedla hlavu a už se chystala slézt zpět dolů, ale vtom si všimla velké šelmy... stála jen malý kus od ní... měla bílou srst s černými skvrnami, nebezpečně ostré tesáky a drápy... levhart sněžný... větší a silnější kočkovitá šelma, než je matka rysice. Tohle je jeho území, neuvítá tu žádného cizince a už vůbec mu nenechá pít z jeho napajedla... Rysice musí okamžitě zmizet, dokud to ještě jde. Na třech tlapkách nemá nejmenší šanci tuhle šelmu porazit. Matce rysici se v očích zableskla jiskra strachu. Úplně ztuhla. Chvíli vyčkala na tu správnou chvíli, kdy levhart proti větru zavřel oči, aby mu neslyzely, a v tu chvíli

se rozběhla pryč, ale sněžný levhart po ní hned skočil s povalil ji na zem. Než se však stihl zarýt drápy do jejího hřbetu, rysice zvedla hlavu a zakousla se mu do zátylku. Zařval bolestí, po bílé srsti mu sklouzlo pár kapek krve a vzteky se po rysici ohnal ostrými drápy. Rysice by souboj ze všeho nejraději vzdala, ale moc dobře věděla, že když začne, v dobrém ho ukončit nemůže... Levhart jí zatnul tesáky do boku, znovu ji svalil na zem a jen co se znovu postavila, odstrčil ji ke srázu. Všechno se to odehrálo tak rychle... tak rychle, že se rysice ani nestihla skrčit pod útokem jeho tlapy... jediné, co si dokázala zapamatovat, byla velká bolest... takovou ještě snad nikdy necítila. Po čenichu jí stékaly syté červené pramínky krve a oko ji bolelo tolik, že ho ani nedokázala otevřít... Uplynula jen krátká chvíle a najednou vůbec nic necítila. Úplně se jí rozostřil zrak, a nakonec viděla jen bílou mlhu před očima... Chvíli do ní jen tak zírala, a když nabrala síly, vyhrabala se na všechny čtyři a poodešla kousek dál. Na zemi nezůstala jediná stopa krve po její zraněné tlapce a nikde neviděla ani sněžného levharta. Ale najednou se před ní zjevila nějaká bílá kočka, zhruba stejně velká jako ona... Hned od pohledu poznala, že je to karakal, ale ještě nikdy neviděla žádného, který by měl bílou srst... i když si ani nebyla jistá, jestli to je vůbec srst... Ale vždyť... není to náhodou... otec rys? Hned kousek za ním objevila velmi jasná zář slunce... Matka příroda si ji chce vzít. Ale to nemůže, ještě není její čas. Duch otce rysa se k rysici přiblížil a čekal, co bude dál. Ta na něj však vycenila tesáky a ucouvla malý kousek dozadu. Rys se na ni jen nechápavě díval, ale ani se nepohnul. Po chvíli se vzepjal na zadní, zvedl hlavu k nebi a hlasitě zařval, zatímco dopad jeho předních tlap na zem byl lehký a neslyšitelný... V očích se mu zableskla závist a smutek, otočil hlavu na stranu a rozplynul se v záři slunečního svitu. V tu chvíli se matce rysici znovu rozostřil zrak, opět viděla jen bílou mlhu a sluneční zář... a pak otevřela oči. Stál nad ní sněžný levhart a cenil tesáky, jejichž špičky byly rudé od krve. Díval se planoucímá očima do těch jejích, jako by v nich viděl slabost a strach. Ale pak se matka rysice, i přes tu bolest, kterou cítila, vyhrabala na všechny čtyři, vyskočila levhartovi na hřbet a zatnula mu tesáky do plece. Levhart ji ze sebe setřásl, ale pak už se neodvážil na ni hned zaútočit. Rysice stojí hned naproti němu a on na kraji srázu... Jindy by to neudělala, ale teď... teď prostě musí... musí to udělat... musí... Vzepjala se na zadní a předními tlapami levharta sestrčila dolů ze srázu. Tomu se jen čistou náhodou podařilo zachytit drápy o kamenitý povrch, ale sesulo se na něj kamení a on se i s ním svalil na zem. Na povrchu hory zůstaly jen stopy po jeho krvi. Ale matka rysice moc dobře věděla, že ten sesuv ho nemohl zabít... Tohle území si stále nemůže přivlastnit... nepatří jí. Došla zpět k horskému potoku, ale než se vůbec stihla napít, zadívala se do něj na svůj odraz. Cítila velkou změnu, než když se do něj dívala poprvé. Přes oko se jí táhla až k čenichu velká jizva.

Matka rysice zírala na svůj odraz na vodní hladině a připomnělo jí to její mládí, kdy se dívala své matce do očí plných strachu a bezmocnosti. Její matka tehdy bojovala o život, těsně před tím, než ji zabil medvěd. Ona a její malí sourozenci se k sobě tiskli v křoví a skrze větve pozorovali, jak se medvěd jejich matce zakousl do zátylku a jakmile na jazyku ucítil její krev, povolil čelisti. Matka se svalila na zem, k jeho tlapám, hnědo-zlatá srst na zátylku se jí nasákla rudou krví a víčka jí klesla dolů. Medvěd se rozhlížel všude kolem sebe po mláďatech, a jakmile zachytil jejich pach a namířil čenichem na keř, kde byla schovaná, hned věděla, že jsou ve velkém nebezpečí... Snažila se být úplně potichu, ale medvěd moc dobře věděl, kde má hledat. Nemají kam utéct, v cestě jim brání shluky větví... Už je po všem... Medvěd se ke keři stále přibližoval, a když už byl od keře jen malý kousek – tak malý, že by se do něj sotva vešla jeho tlapa – hlasitě zařval a zabořil čenich do shluku větví. A v tu chvíli si matka rysice – tehdy ještě malé mládě – všimla větší škvíry. Musí odsud zmizet, dokud ji medvěd nezabije. Nemůže se teď zdržovat s ostatními. Nemá na výběr. Musí utéct teď, a co nejrychleji... Pomalu se přiblížila k otvoru a když se medvěd na krátkou chvíli podíval jinam, rychle vyběhla ven z keře. Medvěd se hned rozběhl za ní, ale těsně před tím, než ji udeřil tlapou, se malá rysice vyškrábala na strom. Medvěd se vzeplal na zadní a začal lomcovat s větví. Poté se pokusil rysici udeřit tlapou, ale ta rychle uhnula na stranu a vyškrábala se až do koruny stromu, kde už na ni medvěd nedosáhl. Ale v tu chvíli z keře vylezla i ostatní mláďata a když viděla svou sestru v koruně stromu, pokusila se vylézt za ní... Ale medvěd hned jedno z nich udeřil tlapou a zakousl se mu do zátylku... A pak skočil po druhém, po třetím... matka rysice byla z mláďat jediná, kdo přežil... A medvěd celé ty roky čekal na to, že se jí pomstí... Ted' se cítila stejně slabá jako tehdy. Otec rys je mrtvý, mláďata jsou sama v doupěti, bez dohledu, a ona stojí na vrcholu hory, zraněná, oslabená... nebezpečí číhá na každém kroku... Musí se vrátit zpět za mláďaty. Musí se zachovat jako jejich pravá matka. Nepřivedla je na svět z hrdosti, ale proto, aby žila a užívala si života. Karakalího života. Každý mladý karakal žije s matkou, v bezpečí, hraje si se sourozenci... Copak její mláďata takový život žijí? Pokud je bude pokaždé nechávat o samotě na tak dlouhou dobu, tak to nepřežijí... Se zdviženou tlapkou se tedy dobelhala ke kraji převisu a opatrně z něj seskočila na plochou skalku čnící z hory. Odsud už vypadala cesta o dost snazší. Pomalu se tedy belhala dolů, ale vtom jí na zmrzlém sněhu uklouzla tlapka a rysice se skutálela dolů z hory. Pracně se znovu vyhrabala na všechny čtyři a oklepala ze sebe všechn sněh. Nastražila uši a rozhlédla se kolem sebe, aby se ujistila, že není v nebezpečí. A zdálo se, že není. Po okolí se rozléhalo hrobové ticho a jediné, co slyšela, bylo křupání sněhu pod jejími vlastními tlapkami. Popošla pár kroků vpřed, když vtom jí jedna tlapka sklouzla do něčí stopy. Byla jen o něco větší než její tlapka a zdálo se, že je čerstvá. Sněžný levhart... musel ten pád přežít.

Matka rysice věděla, že tady není bezpečno... ale zároveň věděla, že jednou přijde ta chvíle, kdy bude muset spolu s mláďaty jejich domov opustit... Období sucha je každým dnem krutější... vody a potravy ubývá, není co lovit... a nejvhodnější místo pro ni a pro mláďata je tady...

Rysice dál bořila tlapky do bílého sněhu, až došla na hranici mezi horskou oblastí a uschlou plání. Dál se snažila udržovat ve stínech stromů nebo na malých ostrůvcích sněhu. Nebe pomalu začínalo měnit barvu z bledě modré na světle růžovou. Mláďata jsou sama v doupěti už dost dlouho... Matka rysice se musí za soumraku dostat k nim. Rozběhla se tedy směrem, kam ji sluch i čich táhl – tam, kde se strachem v duši čekala její mláďata – k doupěti. V břiše jí stále kručelo hlady a z boje se sněžným levhartem ji bolely všechny svaly. Běžela sotva čtvrt hodiny a námahou se svalila na zem. Ztěžka dýchala, oči se jí zavíraly únavou a břicho se jí svíralo hladem. Musí si odpočinout... jinak to nezvládne... Tak tedy zavřela oči a usnula. Probudily ji pak tiché zvuky. Jako by snad někdo našlapoval po uschlé trávě... Matka rysice zvedla hlavu a rozhlédla se kolem sebe. Nemohla uvěřit svým očím. Asi jen patnáct metrů od ní stál zajíc. Rysice se vyhrabala na všechny čtyři, pomalu se k němu přiblížila, a nakonec vytasila drápy a skočila po něm. Vmžiku jeho tělo bezvládně leželo na zemi. Rysice zatnula tesáky do lahodného zaječího masa a kus si utrhla. Málem zapomněla na to, jak ještě před chvílí padala hladem. Za krátkou chvíli celého zajíce snědla. Podívala se nahoru na oblohu a uvědomila si, že je mnohem tmavší než předtím. Za chvíli bude večer. Musí se co nejrychleji dostat k doupěti za mláďaty. Ani chvíli neváhala a rozběhla se tam. Běžela skoro čtvrt hodiny a její zrak na doupě stále nedohlédl. Stmívalo se. Nebylo skoro vidět na krok. Na nebi se objevily první hvězdy a měsíc byl stále jasnější. Rysice zabočila do tmavého jehličnatého lesa, odkud už bylo slyšet kňourání jejích hladových koťat. Už byla u doupěte. Pomalu vešla dovnitř, lehla si k nim a nechala je sát její mléko. Do doupěte vanul horký vzduch, donášely se sem pachy hladových šelem a dravců. Není tu bezpečno. Od té doby, co se nasýtila zajícem, už žádné jiné zvíře neucítila. Věděla, že na horách je kořisti daleko více, a že bude nejlepší opustit svůj domov a tam si najít jiný, ale s tak malými mláďaty, která se ještě ani nedokážou postavit na vlastní tlapky, to nepůjde. A tak tedy matka rysice každý den chodila do hor pro kořist a pro vodu, někdy přinesla i něco pro svá mláďata, ta stále rostla a sílila, až přišel ten den, kdy byla dostatečně velká na svůj první lov. Jenže období sucha bylo tak kruté, že nikde kolem nebyla jediná živá duše. Teď přišla ta chvíle, kdy musí opustit své doupě...

... ale byl to opravdu ten nejlepší úmysl?...